

SİBEL K. TÜRKER

HAYATI SEVME
HASTALIĞI

2013

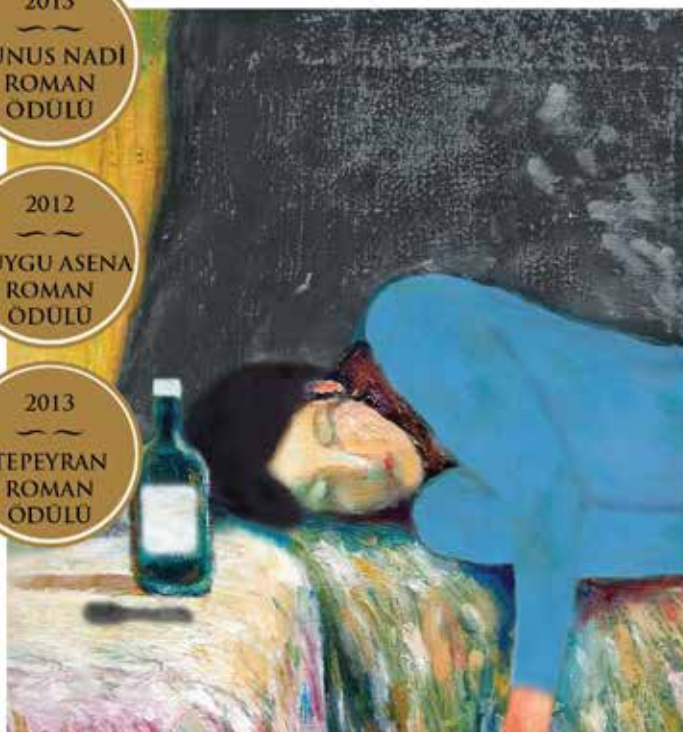
YUNUS NADI
ROMAN
ÖDÜLÜ

2012

DUYGU ASENA
ROMAN
ÖDÜLÜ

2013

TEPEYRAN
ROMAN
ÖDÜLÜ

ROMAN

♥
CAN

4.
BASKI

SİBEL K. TÜRKER
HAYATI SEVME
HASTALIĞI

Can Çağdaş

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

4. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-1481-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750714818

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SİBEL K. TÜRKER
HAYATI SEVME
HASTALIĞI

ROMAN

2012 DUYGU ASENSA ROMAN ÖDÜLÜ
2013 YUNUS NADİ ROMAN ÖDÜLÜ
2013 EBUBEKİR HÂZİM TEPEYRAN
ROMAN ÖDÜLÜ

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu, 2014

Mecnun Kelebekler, 2015

Benim Bütün Günahlarım, 2017

Burada Kalmak, 2018

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *KalpYazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Ağula* (2007; 2006 Haldun Taner Öykü Ödülü) ve *Aşkın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu* (2014); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010), *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012) ve *Mecnun Kelebekler* (2015) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Arnavutça, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi. Evli ve 23 yaşında akıllı, güzel Ekin'in annesidir. Ankara'da yaşıyor.

İnsan annesini kaybedince ölümlü olduğunu anlıyor. Bir de aşkın bitme noktasında. Öncesinde Zeus Baba gökten hışımla inerek yüzüme, “Sen fanisin, anladın mı kadın!” diye bağırıyordu bile, “Hadi oradan,” derdim, “güldürme beni.” Çünkü yukarıdakiler tarafından ne dirim ne de ölüm için ciddiye alındığımı düşünüyordum.

Fakat annenizin ani ölümü size şunu öğretir: ertesi günün olmadığını. Sadece onun için değil sizin için de olamayacağını. Bu uğursuz hastalık içinize bir kez yerleşti mi de bir daha hiç çıkmaz. Anlamsız, mavi bir kazağın sahipsiz kalışı... Ya da birbirinin aynı onlarca siyah yeğin boşlaşır taşlaşması. Mülkiyetin eziyetinden kurtulmuş eşyanın o tuhaf kölelik hali. Anlamsız mavi bir kazağın omuzlarını silkerek yürüyüp de gidememesi. Bu noktada eşyanın faniliği başlıyor ve bu, beni insanıkinden de çok, çözümlenmesi imkânsız sorularla baş başa bırakıyor. Annem öldü ve ben bu gidişattan bıktım artık. Dünya üzerinde ilk ölen anne değildi ve son olması için de bir dileğim yoktu. Bu durum kalbimi imansızlığa bulaştırdı sadece; sapkın bir evladın bulaşabileceği türlü evhamla tanıştırdı. Bunlardan birincisi o anlamsız mavi kazak. Herkesin üzerinde deneyebilirsiniz onu, itiraz edemez. Ama artık sizin tanıdığınız o

mavi kazak olmadığını sessizce haykırır. Yok etmeye, yakmaya, kesmeye çalıştığınızda da oluyor ve olacak olması ölümsüzlüğü andırsa da bu onun büyük yalanıdır. Azrail'in işlerinden biri olduğunu söyler susarak, bunu hep söyler. Onu aklınızdan kesip çıkarmanız gerek ki bu imkânsız. Ondan önu düğmeli anlamsız mavi bir yelek biçerseniz, hatta kırpık kırpık yapıp yastığınızın içine de doldursanız imkânsızlığa daha çok yaklaşırsınız. Tamamı sökülüp kocaman bir yün yumağı haline getirildiğinde bile hakikati haykırmaya devam eder. Bu alay beni çileden çıkarıyor işte. Kazağın hem ölü hem de hâlâ nefes alıyor oluşu.

Annem nereye gitti ve mavi kazak neden burada? Bunu çözebilirsem aklımı iyileştirdiğim gündür.

İşte böylece o iğrenç, o can yakıcı, o mide bulandırıcı “mavi korkum” başladı. Gökyüzü ve denizden kaçarak odalara sığındığım, kuşkucu, yararsız zamanlar...

Sevgilimle de bu yüzden mi ayrılmıştık?

Fazla alingan olduğum ve türlü ölümleri fazlasıyla üzerime alındığım için.

Bence âşık olduğum adam, dünyayı rahatsız ettiğimiz, bu sebeple yerküreyi daha fazla işgal etmeden buhar olup gökyüzüne uçmamız gerektiği düşüncesindeydi. Gerçek bir çevreci... Neden bu vehme kapılmıştı, –bir şikâyet mektubu, bir ihbar, gizli bir soruşturma vb.– hâlâ düşünüyorum.

Dünya yeterince doluyorsa da bundan bana –bize– neydi ki? Çünkü âşıklar orada yaşamadıklarından dünya nüfusuna dahil edilemezler ve demografik dağılımlarda da bir etkileri bulunmaz. Dünya nüfusundan âşıkları ve delileri çıkardığınızda ortada sözü edilmeye degecek bir kalabalık kalmadığını da anlarsınız. Âşıklar ve deliler oy vermez, askerlik yapmaz, siyasete atılmaz, ozon tabakasını delmez, kaynakları tüketmez ve çevreye zehirli gaz-

lar salmazlar. Bir sebeple suçlandıklarında sadece çöllerde sürülebilirler ve orada develer ve peygamberlerle gül gibi geçinip giderler. O zaman neden ayrılacakmışız, neden ölecekmişiz ki? Bu konuda ısrarcıydım. Sonsuzluk... Tanrı'nın inayetiyle sevenlerin kalbine sığabilecek bir şeydir.

Nedenler çok geride, çok uzakta kaldı. Kimi kez hatırlamakta zorlanıyorum. Tek bildiğim, onun beni artık sağaltılamaz bir insan olarak görüşüydü ki bu, kendime bile itiraf etmekten kaçındığım gerçeğin ta kendisiydi. Sağaltılmak için inançlı, uyumlu ve ağırbaşlı olmak gerekir. Bunların hiçbirine sahip değildim ve işin kötüsü, hastalığın özgürleştirici yanını kavramıştım. Herkes sizi kendi haline bırakır ve bu, kocaman bir odanın sahibi olmak gibidir. O boş, o kocaman odaya canınız ne isterse koyabilirsiniz. Ya da gereksiz ne varsa camdan aşağıya hınçla atabilirsiniz. Kimseye hesap vermek zorunda değilsiniz. İster uyur, ister bir zombi olarak hayatınıza devam edersiniz. İster içki, ister insan kanı içersiniz. Kimseyle görüşmediğiniz için iyi veya kötü olmak zorunda da değilsinizdir. Ahlak, toplum ve din kuralları size işlemez. Ara sıra Azrail'le ufak görüşmeler yapar, fikir teatisinde bulunursunuz. O size bir tarih ve bir saat söyler; siz ise hemen itiraz ederek bunun kesinlikle mantıklı olmadığını, hasta olsanız bile serde gençliğin bulunduğunu, hayat denen kitapta bir hasta olarak bile okumanız gereken sayfalar bulunduğunu ve bu çeşit zırvaları döker indirirsiniz. Azrail, her seferinde zaten eşekliğin kendisinde olduğunu, bunu Tanrı'dan gizli yaparak tüm kariyerini tehlikeye attığını, ölüm tarihini bir faniye bildirmenin evren yasalarına aykırı olduğunu ama aranızdaki dostluğa binaen böyle bir şıklık yapmış bulunduğunu, bundan böyle benimle bu konuyu asla ve asla tartışmayacağını, ağzından tek kelime alamayacağımı...

Ah, neler anlatıyorum?

Aslında her şey Gurur'la ayrıldığımız gece başladı. Öncesinde de kötü bir his gelip yüreğimin üzerine oturmuştu. Karşısında oturmuş sigara üstüne sigara içerek onun suçlamalarını dinlerken hafiften ürperiyor ama hiç konuşmuyordum. Sevgilimden ve söylediği ve söyleyebileceği her şeyden korkuyordum. Beyninde belli bir form kazanmış ukala düşüncelerden, kalbinde oluşmaya başlamış taze ve bilinmedik duygulardan çekiniyordum. Birkaç kez bira bardağının içine hapsirdim sanırım. Sevgilim şaşırıp iğrenerek kalkabileceğimizi söyledi birkaç kez; başımı salladım. Önemli değildi, ayrılığın buz gibi gecelerinde olurdu böyle şeyler. Lacivert gökyüzünde ay bile donmuş, katılıp kalmıştı. Gurur öyle mantıklıydı ki, o konuştuğunda her şeyi ne denli doğru teşhis ettiğini düşünerek utanıyordum. Kocaman çantamın içine elimi bir Noel Anne gibi sokmuş karıştırıyor, kendime en uygun ayrılık gecesi hediyesinin kâğıt bir mendil olduğunu bilerek kurcalıyor da kurcalıyordum. Gurur, onu dinlemediğimi düşünerek aniden sustu ve ben ilişkimizin ölüm tarihini istemeden de olsa fişledim. 28 Ekim, saat 10.21. Azrail Efendi sonradan bu tarihi çok beğendiğini ve ölüm için güzel bir zaman olduğunu belirtti. Garsondan bir peçete istedim ve aniden akmaya başlayan burnumu silmeye başladım. Sessizlik ürkütücüydü. Gözlerimden gelemeyen yaşlar burnuma hücum etmiş, bir çeyrek saat sonra çeşme gibi akmaya başlamıştı. Gurur kalkmamızı teklif etti, başka zaman konuşurduk. Acelesi yoktu ayrılıkların. Bana bir taksi çevirirken yarın bu halde seslendirmeye nasıl gideceğimi sordu. Ben de ona 50'li yılların Amerikan filmlerini seslendirmeye başladığımı ve yarın sıranın Marilyn Monroe'da olmadığını ümit ettiğimi söyledim. "Tam tersine," dedi gülümseyerek. "Umarım sıra ondadır. Marilyn her zaman biraz griplidir zaten..." As-

lında tam da bu noktada bana yeniden âşık olması gerekiyordu; ama olmadı. Cama doğru hafifçe kaldırdı elini, araç aniden ok gibi ileriye atıldı ve ben ondan bin ışık yılı hızıyla uzaklaştım.

Ve o gecedan sonra hep hastaydım. Sadece ruhen değil, bu kez daha da kötüsü: Beden denen o karmaşık ama iş gören makine bir şekilde bozulmuştu. Sanırım hastalık, içimize giren bir şeytan gibi kısılıp kaldığı bedenimizi zorlayarak özgürlüğünü istiyor. Küçük sorunlar yaratıp bizi rahatsız ederek ve en son noktada da bedenimizin çöküşünü arzularak aslında hürriyetini ele geçirmek peşinde. Hastalık, ruhun dışarı çıkmayı, böylece senin eskimiş, köhne bedeninden ayrılıp başına buyruk gezip dolaşmayı istemesinden başka bir şey değil. Ve sanıyorum ayrılık da bir hastalık. İnsanın bir an önce özgür olma telaşı, her şeyden öte iğrenç.

O gece ateşim 41,5'e dayandığında sanırım melekler makamındaydım. Göğün yedi katında bulutsu bir hafiflikle dolaşarak, ayaklarım karıncalanmış, kollarım uyuşmuş bir halde Hz. Eyüp'ü ve İsa'yı görerek, onların çileleriyle mest olarak, Hz. İsa'nın kanlarından, Hz. Eyüp'ün de pis kokulu yaralarından nasıl olup da kurtulduğuna hayret ederek, bu arada onların yanında yer almak istediğini yaramaz bir çocuk gibi mızıldanarak tekrar edip duran ruhumu güç bela zaptetmeye çalışarak sabahı ettim. Saat dokuzda geldiğinde gözlerimi açabilmişim ancak başım kazan gibi ağırdı. Yataktan sürünerek kalktım ve kurumuş, alev alev yanan dudaklarımı ıslatmak için mutfaktan bir bardak su aldım. Bardağı ağzıma dayamışken bir ilaç içmenin epey gecikmiş bir karar olsa da iyi olacağı geldi aklıma. Genelde ilaç dolabı olarak kullandığım buzdolabının kapağını açtım. Eğilip sebze gö-

zünde duran naylon torbayı karıştırmaya başladım; mide yanması, ekşimesi ve gazı için birkaç çeşit ilaç, boğaz pastili, yanık merhemi ve alerji tabletlerinden başka bir şey yoktu ne yazık ki. Bir aspirin bile kalmamıştı. Boğaz pastili kutusunu alarak dolap kapağını sinirle çarptım. “Her şey bitti,” dedim kendi kendime. “Her şey. Farkında mısın?”

Başım ve kalbim aynı anda zonkladı. Midem bulanıyordu, sanırım ateşim yeniden yükselmeye başlamıştı. Yaklaşık iki ay önce taşındığım bu apartmanda bir kapıcının olmaması fikri nedense önce cazip gelmişti. İki günde bir küçük çöp poşetlerini aşağıya indirmek, iki ayda bir de kendi katımın sahanlığını ve bu kata inen ve çıkan merdivenleri paspaslamak iş değildi. Kafam salim olacaktı, sabahın köründe ve akşamın bir vaktinde kapım çalınmayacak, kırk yılda bir istediğim sütün markası yanlış gelmeyecek, içinden ne hikmetse ekleri boşaltılmış –gazete eki çalma hastalığı diye bir şey vardı memlekette–, zayıflamış gazeteleri okumayacak ve karısını ille de evime temizliğe göndermek ve bu yolla sırlara ve dedikodulara vâkıf olmak isteyen kapıcıya “peki” demek zorunda kalmayacaktım. Ama yanılmışım! Şu anda ölsem kimsenin ruhu duymazdı; üç günden sonra belki duyarlar, soğuk su ile yuyarlardı. Yardıma ihtiyacım vardı, hem de nasıl! Antrede ayakta durmuş tırnaklarımı kemiriyordum. Atla deve değildi ya, bir aspirin nihayetinde... Bir komşudan istenirdi canım. Ben de sonra ona bayatlamış ekmeğin içi, bir fincan şeker, un ya da iki patates verebilirdim. Ödeşilirdi.

Ani bir kararla anahtarımı kilitten alarak kapıyı çektim ve sahanlıkta durdum. Yarı karanlık koridorda, üzerimde polar sabahlık olduğu halde titreyerek sesleri, aslında sessizliği dinledim. Yavaşça yürüdüm ve yedi ile sekiz no’lu dairelerin kapılarına alıcı gözyle baktım.

Ben dokuzdum. Yedi, sekizle benden biraz uzak bir köşeye çekilmiş, mimari planın anlamsız bölünüşleriyle uzakta kalmıştı. Sekiz bizden daha heybetliydi. Çelik bir kapısı, altın renkli tokmağı ve yine altından topuzu bulunuyordu. Kapı önündeki paspas da iyi cinstendi. Duvara güllü bir ekmek sepeti asılmış, üzerine de at nalı çakılmıştı. Burada iyi bir hanımın yaşadığı kesindi. İyi hanımların yaşadığı evlerde düzen tıkr tıkr işlediğinden, değil aspirin, AIDS'e karşı bile ilaç bulunurdu. Ama yedi tuhaf bir şekilde çekiyordu beni. Gösterişsiz, yer yer boyası dökülmüş eski ahşap kapısı, paspassızlığı, daha doğrusu duvardan duvara halıların en kötü cinsinden eğri büğrü kesilerek kapı önüne atılmış paspası, sekizden daha da sessiz oluşu... Nedenler çoğaltılabilir ama yine de bir mantık dizgesi oluşturamaz. Bildiğim ve bilmediğim türlü sebeple yedinin ziline basıp bekledim. Çıt yok. Bir kez daha, ilkinden daha kısa bastım. Genelde her şeyi tersten yapma huyum vardır. İnsanlar ikinci kez sabırlarının kalmadığını belli etmek için zile daha uzun basarlar. Ateşten gözlerim yanıyordu ve kapı sanki gidip geliyordu önümde. Allah kahretsin, yanlış ata oynamıştım yine. Bu benim değişmez yazgımdı. Sekizin kapısını çalmalıydım, ancak şimdi yapamazdım bunu. Daha doğrusu bir daha asla yapamazdım. Geçmişti, olup bitmişti. Nedenini bilmiyorum ama hatalarımın bedelini ödemek gibi bir saplantım vardı. Üstüme bir şeyler geçirip anacadedeki eczaneye koşturmaktan başka çarem yoktu. Kapıya sırtımı dönerek ateşin yarattığı halüsinasyonlardan kurtulmak istedim. Sahanlık şimdi daha da kararmıştı sanki. Bir bulut kümesi tarafından esir alınmıştı. Ama daha da genişlemiş, kapılar birbirinden daha uzağa çekilmişti. Mozaik zemin, bir denizin üstündeymişim gibi dalgalanıyordu. Durumum gerçekten kötüydü. Apartmanda bir ara bir radyo açıldı, sonra sesi kısıldı;

ama duyuluyordu yine. “Seni been ellerin olsuunn diye mi sevdim?” Kızarmış yağa patatesler atıldı sonra. Kimbilir ne lezzetli olacaktı. Aşağı katlarda bir kapı açılıp kapandı. Duvara tutunup birkaç adım atmaya çalıştım. Değil eczaneye, daireme gidecek halim bile yoktu; sanırım tansiyonum da düşmüştü. Birden kapının ardından fisıltya benzer bir erkek sesi duydum: “Kim o?”

İnanamayarak döndüm, duvara tutunmaya devam ederek kapının önüne doğru yürüdüm. Ses ürkekçe tekrarladı: “Kim o?”

“Ben...” dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak, “dokuz numarada oturuyorum. Hastalandım da...” Kuru kuru yutkunup çatallanan boğazımı temizlemek için öksürdüm. Ses susuyordu. “Aspirin ya da ateş düşürücünüz varsa rica edecektim...” Çaresizce bekledim.

“Kusura bakmayın. Müsait değilim...”

“Fakat çok ateşim var, lütfen yardım edin...”

“Şu an müsait değilim, dedim. Beş dakika içinde kapıya torba içinde asmış olurum. Lütfen evinize gidip bekleyin.” Ses aceleyle tıslayarak konuşmuştu. Fakat ilaç konusunda kendinden son derece emindi. Demek sağlığına düşkün bir sestir bu. İnce, nazik, aynı zamanda da bıkkın bir ses. Bıkkın? Rahatsız edilmekten, dünyasına izinsizce girilivermesinden, saygısızlıktan bıkkın. Çarem yoktu, insafsız yedinin keyfini bekleyecektim. Neredeyse emekleyerek kapımın önüne gelip anahtar kilitte zorlukla döndürdüm, kapıyı hırsla kapatıp portmantoya oturdum. Nasıl böyle hastalanabilmişim ki; bilinmeyen bir virüs mü kapmışım yoksa? Kalın sabahlığıma rağmen tir tir titriyor, kollarımla kendime sarılıyordum. Aslında adama kızmamalıyım, belki banyodan çıplak, üstünden sular damlar vaziyette çıkarmıştım onu, belki de tuvaletten... Ya da sevgilisi vardı içerideki yatakta ve hatta sabahın o saatinde vuslatın tadını yeniden tatmak is-

temişler ve ben de her şeyi berbat etmiştim. Bunları düşününce utandım kendimden. Birden koridorda kapının açıldığını ve hışırtılı torbanın aynı saniyede kapı koluna asılarak kapının hemencecek kapandığını duydum. Sanırım anahtar da iki kez çevrildi ardından. Ben de kapımı açarak koridora doğru başımı uzattım yavaşça; evet, yanılmamıştım. Girişteki eski botlarımdan birini kapı arasına sıkıştırarak naylon torbaya doğru canhıraş bir hamle yaptım, “Teşekkürler,” dedim neredeyse ağlayarak; ama kimse yanıtlamadı beni. Mutfığa döndüm, zorlukla bir bardak su daha aldım, adam iyi olduğu bilinen bir ateş düşürücü koymuştu torbaya. İçim şükran duygusuyla doldu o an. Hiç düşünmeden iki tanesini yuttum ve sürünerek yatağıma geri döndüm.

O ateşli başın içinde, rüya, bezdirici bir film karesinde uzuyor, uzuyordu. Görüntünün donukluğu bunaltıcıydı. Herkesle birlikte bana da cam bir şişe verilmiş. Ne amaçla olduğunu bilmiyorum. Rüyalarda açıklanmaz bu sırlar. Belki de bir kâğıda “imdat” yazıp denize atıvermek için. Fakat bulunduğum yer bir ada değil, eminim bundan. Hatta deniz kıyısında da değil. Belirsiz bir mekân. Cam şişeyi sallayıp duruyorum elimde, fakat tuhaf bir biçimde ağır. Günahlarım mı var içinde? Susuyorum, nedense şişenin içinde su olduğuna eminim. Tanrı'nın insana armağanı bir şişe su olmalı. Şişeyi sallayıp duruyorum ama içindeki ağırlık olması gerekenden fazla. Sonra kurumuş dudaklarımı yalayıp suya karşı çılgınca bir ihtiyaç duyarak, suyu şehvetle isteyerek şişenin kapağını açıyorum. Susuzluktan delirmiş bir Mecnun'um, sanki dünyada tek istediğim şey bu. Leyla da zaten su; çünkü âşık adam bir çöl; ya da ben orucunu açamamış bir müminim. Bilemiyorum. İnsan susadığında tükürüğü

de olmaz ya, bu, rüyada da geçerli. Konuşurken sıçrattığım tükürükleri biriktirseydim ey ben ağustosböceği, bugün bir yudum suya ihtiyaç duymazdım.

İşte dudaklarım ve şişenin ağzı birleşti ama şişeden dudaklarıma hiçbir şey akıyor. Tek bir şişem var, içi dolu ama suyla değil. Neyle dolu olduğunu bilmediğim şişeyi sallamaya devam ediyorum; öyle ağır ki kolum acıyor. Ama içinde su yok. Ağlıyorum. Tanrı'nın gazabı bu. Oysa ben, "Hepiniz aynı bokun soyusunuz," diyerek genellemeler yapan o Tanrı'yı seviyordum. Fikrine ve dar görüşlülüğüne hayrandım. Allahım, bu bitmek tükenmek bilmeyen rüyada bir saplantıya düştüm, kıvranıyorum. Bir el başımı okşuyor sanki. Birisi –sanırım onun da şişesi hem dolu hem boş benimki gibi– diyor ki: "Kederlerimizi biriktirmemeliyiz. Akıp gitmeli, akıp gitmeli. Yoksa böyle katılıp kalır, hiç olur, ağır..." Demek elimdeki şişe kederle dolu, içemediğim...

Gözkapaklarımı ağır kepenkler gibi gıcırdatarak kaldırıyorum yukarı. Gurur'un başıma eğilmiş kara, çocuk gözlerini görüyorum. Hafifçe soğuk elleriyle başımı tutmuş. O korkunç rüyanın devamı mantıken böyle olmalıydı ama geniş bakışlı Tanrım acımış olmalı bana. Dudaklarımı yalıyorum acı acı. Gurur, sehpanın üzerine eğilip su bardağını alıyor eline, başımı arkadan nazikçe tutarak kaldırıp bardağı çatlamış dudaklarıma değdiriyor. "Hepsini iç çöl güzeli." Bir elimle ben de tutuyorum bardağı ve şlap şlap sesleri çıkararak yutuyorum suyu, başımı yeniden yastığa bırakıyorum.

"Ne zaman geldin?"

"Bir saat oluyor; öyle dalgın uyuyordun ki, kıyamadım. Beni aldatıyorsun. Uyanmana yakın sayıklayıp durdun, 'O adam, adam...' diye diye. Söyle kim bu şanslı kişi?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Bilmem... Hayalimdeki adam."

“Nasıl biri?”

“Ne olur konuşurma beni. Halimi görüyorsun...”
Acı çeker gibi inliyorum. Sahiden, eğer sayıkladımsa kim o adam? Ya da kim o şişe?

“Geceden beri sendeydi aklım. Dün akşam böyle hastalanabileceğini düşünmüştüm, iyi ki de düşünmüyüm. Seni kaç kez aradım, açmadın. Meraktan öldüm; sonra geldim baktım ölü gibi yatıyorsun. Dolabı açtım, tamtakır. Gittim bir sürü alışveriş yaptım. Şimdi sana portakal suyu sıkıp ihlamur yapacağım. Çok işim var...”

Marifetli bir edayla kalkıp mutfağa yollanırken, “Sana borçlandım yine desene,” dedim. “Ama biliyor musun?” diye bağırdım.

“Neyi biliyor muyum?” dedi mutfaktan.

“Eski sevgililer de olsak bu işin en iyi tarafı anahtarların bir süre daha cepte gezmesi. Seninki de bende...”

“Efendim?”

“Boş ver,” dedim olabildiğince açarak ağzımı. İstedik kadar kırılıp dökül, perişan ol, sürün... Böyle bir durumda bile salondaki koltukta, üzerinde kareli battaniyenle uzanırken mutfaktan gelen sesleri dinlemek gerçek bir mutluluktur. Birileri senin için bir şey hazırlıyordu, birileri seni düşünüyordu. Demek ki tam da ayrılmamışız Gurur’la. Demek ki yeryüzünde sandığım kadar yalnız değilmişim. Demek ki sabah sabah komşu kapıdan ilaç dilenmem de saçmalaktan başka bir şey değilmiş. Gurur’a bir telefon etsem yetermiş, koşup gelirmiş sevgilim. Anne gibi olmasa da, onun gibi enfes bir tas çorba yapamasa da birileri... “Eyvah,” dedim birden elimi alnıma vurarak. Doğrulup sehpa da duran cepte telefonuma uzandım. Saat dördü yirmi yedi dakika geçmekteydi ve sessize alınmış telefonumda yaklaşık yirmi adet cevapsız arama kuzu gibi yatmaktaydı. Korhan dayanmamış, iki de sesli mesaj bırakmıştı.

“Nerelerdesin Allah aşkına sen? Bugün bu film bitmeliydi. Nasıl yaparsın bunu ya?”

“Ayda, ne cehennemdesin bilmiyorum – umarım başına bişey gelmemiştir bu arada – bak, yarın da sana ulaşmazsam yeni bir ses buluyorum, benden günah gitti.”

Diyelim bu aralar tuhaf takıntılar edindiniz. Eğer harcayacak paranız varsa durmadan siyah renkte giysiler alıyorsunuz. Siyah gömlekler, siyah kazaklar, siyah pantolon ve etekler, siyah çantalar, ayakkabı, bot, çizme, eldiven ve atkılar. Gördüğünüz her siyah örgü bereye bakmadan geçemiyorsunuz. Siyah taşlı gümüş yüzükler ve kolyeler de aldınız. Montunuz, kabanınız, mantonuz da siyah. Kimselerin bilmediği, gizli bir yasin peşinde gibisiniz. Daha doğrusu neyin yasinı tuttuğunuzu siz de dahil kimse bilmemekte. Ama siyahın sonsuzluğunun tek hâkimi olduğunu bilen de sizsiniz. Ve siyah, sanıldığı gibi aksine ölümü kovar. Cenazelerde bu yüzden siyah giyilir. Azrail bu denli siyah giymiş kişinin içinde sizi bulmasın, tanıyamasın diye. Bu kadar uyanık olduğunuzu da bilmiyordunuz, şimdi öğrendiniz. Azrail siyah dışında, dilediği her renge girebilir. En çok pembeyi sever; ama ona siyah yasak edilmiştir. Neden mi? Çünkü Tanrı siyah.

Şimdiye değin okuduğunuz bütün kitaplardaki bütün harfler, sözcükler, tümceler, nokta ve virgüller, soru işaretleri, ünlemler de siyahtı. Siz onun eline düşmekle kalmıyorsunuz, siyah da sizin elinize düşmüş gibi. Yalnızca okuduklarınız değil, kafanızdan geçen cümleler, cümle olamayacak kelime kırıkları, sağduyum dediğiniz yön tabelaları siyah. Bu durumda siz gerçekten de saplantılı birisiniz. Saplantılar iki halde azar. Gerçekleştiğinde ve gerçekleşmediğinde. İki halde de işiniz zor. Yoksa muhalif misiniz? Herkes renklere kelebekler gibi

koşarken bir gururu mu koruyorsunuz? Katılmamanın gururunu. Coşkuya, yaşam sanılan o renkler ve başıbozukluklar panayırına katılmamanın gururu.

Diyelim siyah renkten başka takıntılarınız da var. Mesela çok çok sevdiğiniz kitapları, ne denli kalın olurlarsa olsunlar kasete okuyorsunuz. Günler, geceler, hatta aylarca sürebilir bu kayıt seansları. Olsun. Sesinizi mi, okuduğunuz kitabı mı garantiye alıyorsunuz; belli değil.

Kitaplar kaybolabilir ama sesler asla, diyenlerdensiniz belki de. Belki de sesinizle kitabı sonsuza dek kendinize mihliyorsunuz. Belki de kendi gerçekliğinize güveniniz eksik. Zihin yitebilir bir gün ve insan denen camdan makine ufacak bir darbeye paramparça olabilir. Yumuşacak ete bir bıçak saplanabilir, et cayır cayır yanabilir, kemikleriniz un ufak kırılabilir, kalbim dediğiniz kan pompası bir gün canı sıkılarak işini yapmaktan vazgeçebilir; ama ses kaybolmaz, değil mi? İnsan denen makine, sanıldığığının aksine ne kadar da kusurlu, ne denli ölmeye yatkın, ne denli çaresiz geliyor size. Ama ses... Varlığın hayaleti, hep olacak ve kalacak olan...

İşiniz o kadar da zor değil. Zaten yeryüzünde otuzdan fazla iyi kitap yazılmamış olduğuna inanan birisiniz. Hatta buna eminsiniz. Sizi gidi hasta ruhlu faşist sizi... Tam otuz. Binlerce yılın sayısı otuz. Diğerleri bunların gölgeleridir. Kalabalıktır, gürühtür. Ve bu otuz kitabı da kasetlere kaydettiniz. Fakat hastalığınız depreştiğinde, kayıtları dinleyip de okuyuşunuzu beğenmediğinizde yeniden ve yeniden okumanız yok mu? Yağmurlu ve kederli gecelerde yalnızca kitaba verdiğiniz sesi artık arzulamadığınızdan böyle kaç kayıt sildiniz? Ve yeniden kasete okunacaklar listeniz neden bu kadar kabarık? Otuz sayısını eksiltip artırmak niyetindediniz belki ama fikri sabitiniz size hep bu sayıyı vermekte. Hiç bitmiyor, hiç bitmeyecek beyhude uğraşlar edindiniz. Fakat takıntıları

asıl ateşleyen şey işte bu boşunalıktır zaten, değil mi? Takıntı duygusunun odağında çok ince bir yay gizlidir, siz o odağa doğru hamle yaptığınızda sizi geldiğiniz mesafe kadar geriye fırlatır. Bu da sizi yeryüzünde bir çizgi film kahramanı yapmaya yeter. Asla yaklaşılmazsınız ve bu, sizde daha çok hırs ve acı uyandırır. Hep arda, hep geriye atılırsınız. Tanrı'nın yeryüzüne kondurduğu böyle şakacı yaylar vardır. Biri ufuk çizgisi, diğeri insanoğlunun yaptığı seks. Her ikisini de elde etmek mümkün değil.

Sonra bir başka saplantı. Bu aralar 50'li yılların Amerikan filmlerine feci halde takıldınız. Bir ara pasajda yasal olmayan yollardan film çoğaltan bir dükkân buldunuz ve elli filmlik 50'li yıllar serisi ısmarladınız. Suçun gölgesi ensenizde. Küçücük dükkânın genç sahibi size üç ay sonra vizyona girecek filmleri de satmaya çalıştığında –beş tanesi yirmiyeye– nazıkçe reddediyor, elli filmlik ellileri istediğinizi bir kez daha beyan ediyorsunuz. Gencin içi rahat, “Siz bilirsiniz,” diyor omuzlarını kaldırarak. “Ama üç-dört günde hazır olur.” Genç o kadar rahat ki, sanki kendi hayatını filme çekmiş de, babasının malıymışçasına onları pazarlıyor size. Fikrî ve sınai mülkiyete inanmıyor olmalı. Dünya tüm insanlarındır, üzerindekiyle birlikte. Ülkeler de halklarındır. Ee, o zaman? Bu çiçek çocuk filmci böylesine komünal bir rahatlık içindeyken, siz neden olmayasınız ki? Hem aşkı, yani yasal olmayanı siz mi icat ettiniz? Zaten mülkiyet de başlı başına saçmalıktır. Bu da sizin olmasa bile başkalarının saplantısı.

Birkaç gün sonra –üç-dört gün– filmlerinizi alıp içiniz rahat dükkân sahibi gence ödeme yaptıktan sonra sizin koleksiyoner olduğunuzu düşündü ve size gıcık kaparak bir tür saplantı geliştirdi; ödediğiniz para hiç de fena değildi, buna karşılık o sizden hoşlanmamaya, parayı kasaya koyduktan sonra da hoşlanmama saplantısına devam etti; artık bu durumu hiçbir şey değiştiremez, her

şey bitti. Filmci çocuğu kendi saplantılarının içinde yitirdiniz ve ertesi gün bu dükkâna yeniden gelip de elli filmlik müzikal serisi ısmarlasanız da hiçbir şey değişmeyecek. Çünkü dünya saplantılı bir yer ve biten bitmiştir. Oysa ki siz de ona bayılmamıştınız ama durumu abartmamıştınız da; aslında biraz daha zorlasanız abartabilir ve bu çocuktan nefret edebilirsiniz ama yapmayacaksınız, çünkü yeri değil, sırası değil, belki yorgun bir gününüzdesiniz, aslında psikiyatristinizin önerileri doğrultusunda onda hoşunuza giden bir şey de bulmuştunuz: Gözleri güzeldi çocuğun, şöyle hülyalı bir ela, içinde yeşilimsi bir şeyler –belki incecik gövdeli otlar, belki ıslak yosunlar– titreyordu, tam da böyle düşünüyordunuz. Böyle gözlerle bana kötü bakabilir mi? Peki neden o da sizin gözlerinizi, olmadı dudaklarınızı ya da kaşlarınızı biçimini beğenmedi? Neden o da sizin gibi çabalamadı sanki? Aynı psikiyatriste gitmiyor muydunuz? Hem herkes aslında aynı psikiyatriste gitmez miydi? Eve döndünüz ve bu elli filmlik seti koltuğa atarak bir ağıt tutturdunuz nedense. Aslında niyetiniz höykürmekti ama komşulara ayıp olurdu. Sonra burnunuzu çekerek ilk filmi makineye koyup seyretmeye başladınız. Yasal olmayan ne iyi görüntü verir ne de ses. Siz bir korsansınız. Mutsuz, yalnız bir korsan. İlk olarak neden *Niagara*'yı seçtiniz? Suların ters akması her zaman hoşunuza gitti, itiraf edin de rahatlayın. Hem Marilyn saplantınız var. Kimin yok ki? Herkes onun mutsuz hayatından esinlenir; siz ise onun nasıl da böyle mutlu olabildiğinden etkilenirsiniz. Size göre marilynmutlubiridir. Nokta. Joyceokuyacakdarmutlubiri.

Ama bir dakika... Bu kötü seslendirmeyi kim yapmış Allah aşkına? Neden seslendirme yapılmış? Bir alt yazı da koyamıyorlar mı? Marilyn burnuna mandal takılmış gibi konuşuyor. Şelalenin havası dokunmuş ve

grip olmuş gibi. Tamam, Marilyn her zaman biraz griplidir; ama bu defa tonsillit, farenjit ve laranjit olmuş, sinüsler dolu ve zatürree riski altında. Güleceği zaman neredeyse hapsiyor. Hüzünlü baktığında da “hık hık” sesleri çıkarıyor. Zavallı Norma Jean. Yetimhanedeki zamanları gibi konuşuyor. Hem Türkçe hem de hasta bir Türkçe. Gripli Türkçe. Bu CD’yi şikâyet edeceksiniz ilgili makamlara... Bu, bu, bu resmen hakaret, saygısızlık. Sanatseverlere nanik yapmak bu. Kültür Bakanlığı’na şikâyet edeceksiniz, ilgili birime bu CD’yi bir zarf içinde yollayarak, bakınız ülkemizde sanat korsanlığı ne durumlara geldi, sanat ayaklar altına düştü, filan diyeceksiniz... Ama şikâyet dilekçesine isim yazmazsınız, yazamazsınız. Çünkü siz de korsan bir sanatseversiniz. Fakat isimsiz şikâyet dilekçesini işleme almazlar.

Siz zaten filmci çocuğu sevmemiştiniz. Tavrında edasında bir sinsilik, bir arka plan, davranışlarında aşırı bir rahatlık, genişlik, gözlerinde, evet, o eşeklerinki kadar iri ve sürmeli gözlerinde alaycı ve kudurmuş bir dalavere ruhu... sezmiştiniz. Sevmeye zorlanılamaz, zorlanan mutlu olmaz.

Marilyn’e ses ve hayat veren şu kadını merak ettiniz şimdi. Kimdir, nedir, adı ne, yaşı?.. Otuzlarında olmalı, fazla değil. Hangi eski fabrikanın soğuk depolarında seslendirmiş bunu? Tekinsiz, uğursuz bir yeraltı stüdyosunda. İnşallah polis basar o stüdyoyu. Amin. Hepsini yaka paça içeri, hoop... Bu filmi seslendirmekten dolayı kazandığı para haram olsun, boğazında kalsın inşallah.

Hasta ruhlu bunlar be, hepsi hasta, dünya hasta...

Gurur tuhaf bir adam. Şu dünyada yazdıklarıyla değil de yazmadıklarıyla var olmaya çalışanlardan. Daha doğrusu, şimdiye değin tüm yazdıkları beyninin içinde.

Ben de daha bir satırını bile okuyabilmiş değilim; yalnızca boş tahminlerde bulunuyorum, o kadar.

O da kırk yaşına geldiğinde kafasının içinde milimetrik bir düzenle oturttuğu evreni bir roman olarak yapıtlaştıracağı günü bekleyenlerden. Neden kırk yaş?

“Peygamberlere vahyin kırk yaşından önce gelmediğini bilmiyor musun sen?”

Biliyorum tabii. Zekeriya seksen, Nuh yüz yirmi, İbrahim doksan yaşındaydı... Pöh.

“Peki, nasıl güveniyorsun ki? Ya daha önce... Yani kusura bakma ama, yazamadığın romanınla bu dünyadan çekip gitmek de var...”

“Kader,” diyor gülümseyerek. “Vasiyet ederim, beni mumyalatırsın...”

“Ne işe yarar ki bu?”

“Benim işime yaramaz, senin için rahat eder.”

“Gurur, yapma böyle, sohbet edelim güzel güzel işte...”

“...”

“Biliyorum, polisiye yazacaksın...”

“İhhhh!”

“12 Eylül’ü yazacaksın...”

“...”

“12 Mart’ı?”

“12’leri unut.”

“Eski solcuları?..”

“Bilemedin.”

“Faşistin tekini?..”

“Hiç değil.”

“O zaman Tanzimat Fermanı’nı?”

“Güleceğim galiba...”

“Korku... Evet. Gotik üslupta...”

“O senin alanın.”

“Felsefi?”

Kahramanlarının ruhsal derinliklerini yansıtmaya gücüyle, özgün anlatımıyla Sibel Türker, son yılların en başarılı yazarlarından biri.

Keskin, Arın, Sayar

Yakalandığımız bütün hastalıkların tek bir kaynağı vardır: hayatı sevmeme hastalığı!

Bu amansız hastalığın tek çaresi ise kaybetme korkusunun aşılmasıdır. O zaman insan soyunun acıları son bulacak, diğer bütün terk edilmiş ve terk edilmişler anlamsız kalacaktır.

Şükran, ördüğü mavi kazak melankolinin içinden çıkıp kadınca bir direnişin kahramanı olduğunda kızına bunları söyleyecektir.

İntihara eğilimli bankacı Neşe, geçmiş ve geleceğin peşindeki tarot kartlarını açtıkça, Ayda'nın aşk acısı da artarak ilerler. İki kadın, karabasanlarını buluştururken siyaseten çarpışır ama bir damla kan akmaz.

Sibel K. Türker'in yeni çalışması *Hayatı Sevme Hastalığı*, yalnızlıktan erkeklerle hesaplaşmaya, alkolden müziğe, ahlaktan aşka pek çok sorunu son derece kıvrak, esprili ve ritmik bir dille anlatan bir roman. Bir çağ manzarası.

Hey kadınlar! Akşamın bu saatinde, bir yer altı treninin içinde aslında birer aşk yolcusu olduğunuzu bilmiyor muydunuz? Hepimiz, istisnasız hepimiz biraz dövülüp ezileceğiz. Yolculuğumuz bittiğinde ise bu akşam treninden kozayı delip çıkan kelebekler gibi mutlu ve özgür ve bilmiş ve tükenmiş ama hayatta kalarak yerüstünün ışıklarına doğru aceleyle uçarak çıkıp gideceğiz. Nereye mi ey kadınlar! Karanlık inelerimize tabii ki.

ISBN 978-975-07-1481-8

9 789750 714818